

CHƯƠNG IV

(phần một)

Sau một thời gian điều trị, Hồng và Tuyết đã bình phục hẳn. Phong và Duy vẫn túc trực an ủi hai nàng.

Một buổi sáng, cả bốn người đến chào tạm biệt cụ già. Ông nhìn Hồng và Tuyết mặt vẫn còn xanh mét bởi mất máu quá nhiều, thương cảm:

- Ông đã làm hại các cháu. Đáng lý ra, không nên kể cho các cháu nghe mà làm hại các cháu.

Hồng nheo mắt nhìn ông:

- Ông lại khách sáo nữa rồi. Đáng lý ra, tụi cháu phải cảm ơn ông chớ sao lại trách ông.

- Ô! Ông và dân làng ở đây phải cảm ơn các cháu mới phải. Nhờ có các cháu mà câu chuyện về “Cô gái cỡi cọp” được sáng tỏ. Các cô gái không còn bị bắt giết vì bọn cuồng tín đó nữa. Câu chuyện của mười mấy năm về trước lại là một đại họa của dân làng.

Tuyết bá láp vai ông:

- Ông ơi! Chúng cháu về rồi lâu lâu sẽ lên thăm ông

- Tốt! Tốt lắm! Các cháu thật là tốt.

Phong và Duy nhao nhao:

- Ông cũng thật tốt đó. Ông ở lại mạnh khỏe nghe.

- Các cháu về dưới cũng mạnh khỏe.

Mặt trời lên cao, ánh nắng xuyên qua những cây to rậm rạp, biến thành những trận mưa ánh nắng sưởi ấm mặt đất, làm cho cỏ thêm xanh và những bông hoa nhỏ nẩy mầm.

Bốn người cùng mang ba lô lên vai vừa đi vừa hát. Mọi người ai cũng phấn khởi với vụ án “ Cô gái cỡi cọp” . Mặc dù vụ án không khởi tố vì Chợ Rót và đồng bọn đã chết hết, nhưng lòng người ai cũng thỏa mãn vì kẻ gây tội ác đã bị xử lý thích đáng.

Riêng Hồng, cô mang tâm sự buồn rười rượi. Từng bước chân giẫm lên lá khô, vốc một ngụm nước bên dòng suối mát...Đâu đâu cũng có kỷ niệm của một dáng người.

- Quốc! Quốc ơi! Anh đã chết rồi sao giữa đêm bán loạn?

Đối diện với gương mặt đôn hậu thoải mái quen thuộc của đại tá Nguyễn Hoàng, Lê Trung phát hiện có dấu hiệu không bình thường của ông.

- Cậu ngồi đi Lê Trung.
- Vâng, thưa đại tá.
- Ban giám đốc công an tỉnh đã có quyết định khen thưởng và cấp phép cho cậu, nhưng..
- Nhưng thế nào, đại tá cứ nói.
- Điểm du lịch lần này dành cho cậu không phải là những bãi biển thơ mộng như cái đầu lãng mạn của cậu tưởng tượng, mà là một điểm nóng bỏng, náo nhiệt...

- Chắc đại tá gọi tôi không phải để bàn chuyện du lịch chứ?

Đại tá Nguyễn Hoàng mỉm cười:

- Cậu có cái nhìn như xoáy cả lòng người. Cậu có muốn vào thành phố Hồ Chí Minh một chuyến không?

- Chắc không phải du lịch chứ đại tá.

Đại tá Nguyễn Hoàng gật đầu:

- Vừa du lịch vừa làm nhiệm vụ.
- Xin đại tá cho tôi biết cụ thể.

Đại tá Nguyễn Hoàng chậm rãi gạt điều thuốc cháy dở vào gạt tàn:

- Trong vụ án Chợ Rót có một can phạm tên là Quốc.
- Có phải anh ta là người đã cứu Hồng rồi định tự sát bị tôi bắn trúng vào cánh tay không?

- Đúng.
- Anh ta bây giờ như thế nào rồi?
- Đã bình phục và chờ đóa công chuộc tội.
- Nghĩa là..

- Anh ta đã khai ra có một đường dây buôn ma túy từ thành phố Hồ Chí Minh bí mật vận chuyển qua tỉnh ta. Tôi ra lệnh chỉ thị cho cậu và Quốc đột nhập vào tổ chức chúng truy tìm đầu mối, tóm gọn một mẻ.

- Nhưng phạm vi hoạt động này là của công an thành phố mà.

Đại tá phẩy tay:

- Tôi đã liên hệ với giám đốc công an thành phố. Ở trông yêu cầu người của chúng ta cùng hợp tác. Cậu hiểu rồi chứ?

- Thừa hiểu.

Đại tá Nguyễn Hoàng vỗ vai Lê Trung:

- Rất tiếc phải điều cậu đi công tác trong thời gian này. Nhưng hiện nay lực lượng ta không ai có đủ khả năng như cậu. Hoạt động trong lòng địch, cậu biết đó mất mạng như chơi. Cậu phải hết sức thận trọng.

- Rõ, thưa đại tá.

Lê Trung đứng theo kiểu chào của nhà binh.

- Tôi sẽ làm gì khi lọt vào tổ chức của địch?

- Cậu được đóng vai người cứu Quốc thoát chết.

- Sự việc xảy ra cách đây hai năm rồi mà.

- Mình sẽ dựng lại hiện trường mà hành động. Cậu sẽ đóng vai tướng cướp Phi Long từng bị công an tầm nã vì thành tích quá dày về cướp bóc, giết người. Hồ sơ của tướng cướp Phi Long đây. Cậu nghiên cứu đi

Đại tá Nguyễn Hoàng mở ngăn kéo bàn ra đưa cho Lê Trung cặp hồ sơ:

- Trong này cậu sẽ được cung cấp đầy đủ các chi tiết về tướng cướp Phi Long.

- Hồ sơ nghiên cứu chỉ có bấy nhiêu thôi sao?

- Anh đưa tay trả cho đại tá Nguyễn Hoàng cặp hồ sơ. Trí óc nhanh nhạy đã in rõ mọi chi tiết về tướng cướp Phi Long.

Lê Trung hỏi:

- Bao giờ tôi có thể lên đường, thưa đại tá?

- Cậu sẽ được gặp Quốc làm quen với nhau, phối hợp nhịp nhàng trước khi xuất phát.

Lê Trung thờ dãi:

- Tôi nghĩ mình chẳng khác nào cái chong chóng cứ xoay bên này rồi lại xoay bên kia.

Đại tá Nguyễn Hoàng vỗ vai Lê Trung:

- Đất nước cần những cái chong chóng như cậu.

Lê Trung chỉ biết mỉm cười. Anh lúc nào cũng thật đuối lý trước vị thủ trưởng tài ba của mình.

- Báo cáo đại tá. Lê Trung sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

- Nhớ! Bằng mọi giá phải tóm gọn chúng cho bằng được.

- Rõ, thưa đại tá.

Lê Trung quay bước trước ánh mắt rạng ngời niềm tin của đại tá Nguyễn Hoàng.

Gió đêm thổi lạnh mà Lê Trung vẫn cảm thấy ngọt ngào. Anh xuôi ngược nhiều nơi trên đất nước, đã quen với khí hậu mọi miền. Cơ thể anh rắn như thép, thích hợp với thời tiết và môi trường mọi nơi. Vậy mà tâm thân anh lại nóng rực lên, anh đang sắp đối đầu với nguy hiểm.

Quốc cho anh biết về chủ nhân của mình.

- Giang Vĩ, là tên của một đại phú gia chuyên kinh doanh các vũ trường, tổ chức các sòng bạc và buôn bán ma túy. Đàn em của hắn có mặt hầu hết các nơi trong thành phố. Cho vay nặng lãi, biến các con bạc thành con nợ và cuối cùng là bộ hạ của hắn.

- Trở lại lần này anh có sợ gặp nguy hiểm không?

- Không.

- Tại sao?

- Tôi muốn được trở lại là một con người bình thường là một công dân hợp pháp.

Lê Trung siết nhẹ tay Quốc:

- Xin chúc anh sớm được tròn ước nguyện.

- Cám ơn anh. Anh cũng phải hết sức thận trọng. Bọn chúng phát hiện nội gián, anh sẽ gặp nhiều nguy hiểm.

- Đừng lo cho tôi. Lăn lộn với bọn tội phạm nhiều năm, tôi cũng rút cho mình một số kinh nghiệm. Chúng chỉ đánh đòn phủ đầu lúc ban sơ, sau đó mọi việc sẽ êm xuôi.

- Anh thật là tài. Bình tĩnh và đầy bản lĩnh.

- Mèo lại khen mèo rồi. Chúng ta là người một nhà mà.

Quốc nhìn Lê Trung kính phục. Anh thật là bình dị và đáng yêu. Trong công tác hết sức cởi mở mặc dù biết anh là can phạm.

Đã vào đến nội ô thành phố, xe dừng lại ở một khách sạn kiêm vũ trường uy nghi, sừng sững trên đại lộ Trần Hưng Đạo.

Hai mươi giờ, bóng đêm đã bao phủ nhưng không xóa được màu trắng sáng sữa của các ngọn đèn cao áp. Vào giờ này, khách đã đến thật đông, họ đang chực chờ để hưởng một đêm hoang lạc.

Quốc đến bên quầy nói nhỏ với người trưởng quầy mặt khầu:

- “Báo đen”.

Người trưởng quầy nhìn Quốc từ đầu đến chân rồi hỏi nhỏ:

- Anh muốn gì?

- Tôi muốn gặp ông chủ.

- Xin lỗi, ông chủ đang bận.

- Anh có biết là tôi có thể đi thẳng lên phòng ông chủ mà khỏi cần qua tay anh không?

Quốc bực dọc quăng điếu thuốc vào sọt rác, người trưởng quầy mềm mỏng.

- Anh có hẹn với ông chủ?

- Không. Anh báo với ông chủ tôi là Quốc, muốn gặp ông chủ có việc quan trọng. Nếu anh chần chừ lỡ việc của ông chủ thì hậu quả...xin lỗi, anh gánh không nổi đâu.

Chùng như lo sợ trước câu hăm dọa của Quốc, người trưởng quầy nhẹ giọng:

- Thôi được, anh chờ một lát.

Người trưởng quầy nhấn chiếc nút trên máy.

- Thưa ông chủ, có một người xưng tên là Quốc muốn gặp ông chủ có việc quan trọng.

Không biết bên kia trả lời như thế nào mà người trưởng quầy bỗng đổi thái độ:

- Ông chủ đợi anh trên phòng.

Quốc ra hiệu cho Lê Trung cùng vào. Người trưởng quầy đưa tay ngăn lại:

- Xin lỗi. Chỉ mình anh vào thôi. Còn anh kia ở lại.

Quốc hất mặt hỏi:

- Anh có biết anh ta là ai không mà lớn lối thế?

- Xin lỗi. Là ai cũng thế. Đó là luật.

Lê Trung muốn đi một vòng quanh dò xét tình hình. Anh bảo Quốc. Anh cứ đi đi. Tôi ở dưới này qua bên sàn nhảy chơi một lát.

- Rất hân hạnh được phục vụ quý khách.

Nhìn bộ mặt căng căng đầy dầu mỡ của gã trưởng quầy, Lê Trung muốn đấm một quả cho vỡ mặt của gã, nhưng anh tự kiềm chế được mình.

- Mình đến đây để làm nhiệm vụ mà. Phải nhịn chúng thôi.

Quốc đến bên Lê Trung làm vẻ cung kính:

- Đại ca ở đây nghe. Để em lên gặp ông chủ rồi sẽ mời đại ca lên sau.
- Thôi được, mày cứ đi, bảo với ông chủ mày là tướng cướp Phi Long này không thể chờ lâu được nghe.

Bốn chú “tướng cướp Phi Long” đã thật sự làm tên trưởng quây biến sắc. Nhưng kinh nghiệm cũng đã từng cho gã biết rằng, cũng có thể đây là cớ giả danh.

- Dạ, đại ca chờ em một tí.

Gã trưởng quây nhìn Lê trung thâm nghĩ:

- Người ta kháo nhau quả không sai mà. Tướng cướp Phi Long nho nhã mềm mỏng như một tay công tử.

Lê Trung quắc mắt sắc lạnh đáp lại cái nhìn của gã trưởng quây khiến gã cup mắt xuống.

Anh đi một vòng quanh vũ trường nghe ngóng và nghĩ cách tiếp cận giải vây cho Quốc khi cần thiết.

Thoảng một cái, anh mắt hút trong tầm kiểm soát của gã trưởng quây. Tín hiệu phát ra từ chiếc máy anh đã biết phòng ông chủ ở đâu rồi.

Cộc...cộc..

- Vào đi!

Tiếng nói lạnh lùng của Giang Vĩ vang lên. Quốc lấy hết bình tĩnh bước vào:

- Chủ nhân

Giang Vĩ nhìn Quốc. Đó là người đàn ông khá điển trai, nước da ngăm, mũi cao, môi dày. Hắn thốt lên một câu đầy uy quyền và đe dọa:

- Mày còn dám trở lại đây sao?
- Chủ nhân! Lần ấy đàn em may mắn được thoát chết, nhưng không thể trở về đây ngay được.

- Tại sao?

- Một phần vì sợ làm lộ bí mật của chủ nhân, một phần vì...

- Vì sao?

- Đàn em bị khống chế.

Giang Vĩ gần giọng:

- Không chế à? Ai? Kẻ nào dám động đến Giang Vĩ này chứ?
- Tướng cướp Phi Long.

Quốc nói nhỏ vào tai Giang Vĩ. Gương mặt của Giang Vĩ thay đổi:

- Hấn ở đâu?
- Hấn cùng đàn em sống trên rừng suốt hai năm nay.

Giang Vĩ cười:

- Hấn mà cũng có ngày đó nữa sao? Ta nghe nói công an đã diệt gọn băng cướp đó và tướng cướp Phi Long lẩn trốn như một con chó.

- Hấn đã đến đây.
- Đến đây tìm cái chết à?
- Hấn muốn làm đàn em dưới trướng của chủ nhân.
- Đàn em của ta bao trùm cả Sài Gòn – Chợ Lớn này, thân nhận nó làm gì?
- Chủ nhân! Hấn rất giỏi võ thuật, hấn có thể giúp ta nhiều việc.

Đột nhiên Giang Vĩ túm lấy tóc của Quốc, nòng súng chĩa thẳng vào màng tang anh:

- Mà định là nội gián dẫn công an vào đây bắt bọn tao phải không?
- Chủ nhân! Đàn em không dám. Nếu chủ nhân không tin tưởng thì cứ bắn đi. Đàn em không có gì để nói.
- Mà tưởng tao không dám bắn à?
- Em biết tài bắn của chủ nhân rất chính xác.

Giang Vĩ thọc tay vào Nách Quốc, ngón tay như mũi kim nhọn làm Quốc co rúm lại.

- Nói!

Quốc nhăn mặt:

- Đàn em hết dạ trung thành, không có gì để nói.
- Mà ngoan cố hả?
- Đàn em trở về đây là vì chữ tín với chủ nhân, không muốn phụ lòng tin tưởng của chủ nhân thôi, muốn đem về món lợi để trả số nợ phần em thôi

Giang Vĩ thờ người suy nghĩ. Gã nói đúng. Sau vụ vận chuyển hàng bị bẻ, gã có thể trốn đi mà không cần về đây trả nợ. Đâu có ai ngu mà chui đầu vào rọ, có lẽ gã thật lòng muốn nương tựa vào mình.

- Món lợi gì mà mà đem về cho tao?
- Tướng cướp Phi Long.

- Gã thì có thể giúp gì cho tao?

- Hẳn giỏi võ thuật, lại có tài qua mặt công an, có thể bảo vệ sòng bạc cho chủ nhân hoặc vận chuyển hàng.

- Hẳn có thể bị lộ không?

- Cho đến giờ này mọi người kể cả công an không ai biết mặt tướng cướp Phi Long. Người ta chỉ biết rằng gã nho nhã như một thư sinh. Bây giờ gã có thể công khai xuất hiện mà không sợ bị lộ tầy.

Giang Vĩ nghe xuôi tai, hẳn bảo Quốc:

- Đưa hẳn lên đây.

- Không cần đâu.

- Từ cửa sổ, Lê Trung nhanh nhẹn nhảy vào trước ánh mắt sững sờ của Giang Vĩ.

- Người... làm sao người vào đây được?

Lê Trung bật cười:

- Chỉ có năm tầng lầu mà không lên được để tìm chỗ ở của Giang Vĩ thì đâu còn là tướng cướp Phi Long nữa.

Thấy Giang Vĩ còn sững sờ, Lê Trung giải thích:

- Chỉ vì tên trưởng quầy không cho ta vào đường hoàng để gặp ông chủ nên bắt buộc ta phải dùng hạ sách này, leo tường mà vào.

- Người muốn gì?

- Cộng tác với người.

Giang Vĩ lắc đầu:

- Người không đủ tư cách.

Giang Vĩ chưa nói hết câu thì một cú đá đã tạt vào sườn hẳn. Cũng không hổ là một tay giang hồ lão luyện, Giang vĩ lạng người né tránh cú đá của Lê Trung.

Không để cho gã có cơ hội lấy đà, Lê Trung dùng một cú đá tạt hai gót chân làm gã bị hất mạnh lên khỏi ngã tránh bị mất mặt trước thuộc hạ.

Giang Vĩ buộc miệng:

- Hảo hán! Đại hảo hán! Không hổ danh là tướng cướp Phi Long.

- Không dám! Phi Long này chỉ là “múa rìu qua mắt thợ” trước mặt ông chủ thôi. Xin ông chủ chỉ giáo thêm.

- Phi Long! Đừng khách sáo thế.

- Phi Long này không phải là không có đất dụng võ, nhưng vì cảm tình với hẳn.

Lê Trung đưa tay chỉ Quốc:

- Sau khi thoát chết trước móng vuốt của cọp, cùng tôi sống trong rừng sâu mà lòng ray rút không yên với chủ cũ. Tôi mới đưa hẳn về đây. Nếu ông không thấu nhận thì Phi Long này sẽ đi nơi khác.

Giang Vĩ rối rít:

- Không. Không. Người cũng phải hiểu. Ta đâu có thể thấu nhận đàn em một cách bừa bãi như vậy.

Lê Trung nói như bị chạm tự ái:

- Ngay cả tư cách của Phi Long này cũng không đủ sao?

- Đối với người thì khác hơn một chút.

- Khác thế nào?

- Ta không biết đưa người vào vị trí nào mới xứng đáng.

Lê Trung cười giòn giã:

- Ông chủ! Phi Long này thích cái gì thì làm cái nấy, không hề để ý đến danh phận.

- Đành rằng thế, nhưng...

- Ông chủ khỏi cần phải an ủi tôi nữa. Tôi đi đây. Xin đối xử tốt với người anh em của tôi.

Giang Vĩ vội vàng kéo tay Lê Trung lại:

- Nè! Sao mà vội thế? Cứ ở lại đây đi. Giang hồ tứ hải, huynh đệ với nhau cả, người cứ ở lại đây, ta có dư sức lo mà.

- Phi Long không thích cảnh ăn không ngồi rồi, không thích ngồi không mà hưởng lộc được. Nếu ông chủ không có việc cần thì Phi Long này xin đi nơi khác.

- Được rồi. Được rồi. Ta có một chân bảo vệ sông bạc, tuy chưa có danh phận gì nhưng cũng đủ để cho người tung hoành.

- Cảm ơn ông chủ.

Giang Vĩ xua tay:

- Người một nhà cả, đừng có ông chủ này, ông chủ nọ nữa.

- Thuộc hạ...

- Không phải xưng hô như thế.

- Phải gọi như thế nào mới hợp lý?

- Đại ca. Ta dù sao cũng lớn tuổi hơn ngươi, gọi bằng đại ca không thiệt thòi gì chứ?

- Đa tạ đại ca.

- Giang Vĩ cười to:

- Tốt! Tốt lắm rồi. Để mừng tri ngộ, đêm nay huynh đệ uống một bữa cho say đi.

- Vâng. Xin cảm ơn hảo ý của đại ca.

Giang vĩ quay sang Quốc:

- Ngươi lo cho ta bữa tiệc đi.

- Vâng.

Những bước chân hối hả từ thang máy bước tới, phút chốc bàn tiệc tận lâu năm đã được bày biện. Khả năng phục vụ của nhà hàng, khách sạn kiêm vũ trường này quả là nhanh nhẹn.

Giang Vĩ nâng ly lên môi:

- Nào mời cạn ly.

- Không say không về.

“Tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiếu”, anh hùng hảo hán dù ở vai trò nào khi tương ngộ cùng nhau cũng không thoát khỏi quy luật này.

Lê Trung thả bộ theo dãy hành lang, miệng rít thuốc liên tục. Trong phòng các con bạc đang sát phạt lẫn nhau. Đã mấy ngày trong hang ổ địch, anh phát hiện có rất nhiều việc phạm pháp của nhà hàng khách sạn kiêm vũ trường này. Đặc biệt đúng như lời Quốc nói, đây là một đường dây ma túy.

Người của Công an thành phố đã liên lạc cho anh, nhưng chưa lộ diện. Người ấy có thể đã có mặt ở đây để hỗ trợ cho anh.

- Đại ca!

Nghe tiếng Quốc gọi, Lê Trung giả bộ làu nhàu:

- Không có việc làm à?

Quốc cười giả lả:

- Xin đại ca điều thuốc thôi.

Lê Trung rút hộp thuốc ra thả cho Quốc:

- Cầm lấy mà hút, đừng làm phiền quá.

- Đại ca biết điệu quá!

Quốc vừa nói vừa đưa tay bắt nhanh gói thuốc:

- Đại ca!

- Gì nữa?

- Cho em cái bật lửa.

Quốc đến sát Lê Trung nói nhỏ:

- Chú ý “tên mập” đang theo dõi anh sát lắm.

- Tình hình có gì mới không?

- Hình như chúng chuẩn bị ăn hàng.

- Thời gian, địa điểm.

- Chưa nắm được.

- Được. Đi làm việc đi. Đừng để bọn chúng nghi ngờ.

- Trong phòng ông chủ lúc nào cũng có hệ thống camera, anh cẩn thận nghe.

Lê Trung gật đầu. Anh biết rằng bọn tội phạm rất xảo quyệt và tinh không. Thủ đoạn của chúng lại càng tinh vi hơn. Nhưng không vì thế mà chanch quyền để yên cho bọn nó tung hoành quấy nhiễu dân lành. Ma túy là một độc dược nguy hại làm tan nát bao cuộc đời, làm suy đồi bại hoại nền hưng thịnh của quốc gia.

Hằng ngày anh chứng kiến bao kẻ vào đây nói là khuây khỏa giải trí, tìm vui, nhưng thật ra là đang hủy hoại mình.

Đang suy nghĩ, Lê Trung nghe như có tiếng náo động bên trong, anh vội quay vào. Một đám thanh niên sau khi thua cháy túi đang giở trò quậy phá.

Thấy anh vào “tên mập” hát hàm:

- Phi Long! Làm nhiệm vụ.

Thái độ khinh khỉnh của tên mập làm xôn mắt Lê Trung. Nếu là bình thường cú đấm của anh sẽ không tha cho hắn. Bọn đàn em của Giang Vĩ không phục anh. Bọn chúng cho rằng anh chưa có chiến công gì mà lại được ông chủ ưu đãi. Ganh ghét là lẽ thường.

Lê Trung bước đến gần bọn quấy rối:

- Sao? Thua cháy túi rồi à?

Nhìn Lê Trung mảnh dẻ như một thư sinh, bọn chúng tỏ ra khinh địch. Một tên đi ngang mặt Lê Trung hát hàm:

- Biết “bố mày” là ai không?

- Không biết.

Âm thanh chưa phát hết ra thì một quả đấm đã giáng mạnh vào mặt hắn. Hắn không ngờ Lê Trung ra đòn nhanh như vậy, hắn né tránh nhưng không tránh được cú đấm thần tốc của anh. Hắn ôm mặt kêu rú lên:

- Thằng này dám đánh tao. Tội bậy cho nó một bài học đi.

Bọn chúng có hơn mười tên vây quanh Lê Trung. Đàn em của Giang Vĩ chuẩn bị vào tiếp ứng Lê Trung nhưng bọn chúng ngưng tay im lặng bởi cái lừ mắt như hiệu của tên mập.

- Mặc kệ nó.

Hiểu ý tên mập định mượn dao giết người triệt hạ mình, Lê Trung thâm nghĩ:

Phải diệt bọn này để bọn ở đây nể mặt, có thể mới mong lần ra manh mối được. Lê Trung ra đòn tấn công như vũ bão và thật nhanh nhẹn, bọn chúng không phải là tay vừa, nhưng không làm sao tránh khỏi ngón đòn của anh.

Bất ngờ, Lê Trung bị một gã đánh từ phía sau. Biết không đỡ đòn kịp Lê Trung nghiêng người né tránh cho quả đấm trượt qua vai lập tức anh xoay người phản công. Anh vung tay lên chặt cườm tay trái vào cổ địch thủ. Hắn ngã xuống, một dòng máu từ khoe miệng rỉ ra. Bọn còn lại như rắn không đầu, láo nháo.

Lê Trung ra lệnh:

- Đem hắn về mà săn sóc. Hôm nay tao tạm tha cho bọn bậy, còn đến đây sanh sự thì đừng trách bàn tay này vô tình nhé.

Bọn chúng lồm lét khiêng đồng bọn ra xe, rời khỏi sòng bạc. Nhiều tiếng vỗ tay của bọn đánh bạc vang lên:

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu!

Tên mập bực tức:

- Có gì hay ho mà khen âm lên như thế.

Lê Trung không trả lời hắn mà nói với tất cả mọi người.

- Các người nghĩ sao nếu sự việc hôm nay đến tai ông chủ?

Tên mập gằm gù:

- Màý định chơi tao “ton hót” với ông chủ để lập công à?

- Không. Nhưng tôi muốn biết vì sao các anh lại thân nhiên khi có người đến gây sự?

- Một mình màý cũng đủ chơi lại bọn tép riu đó rồi cần gì tới bọn tao phải ra tay.

- Có nghĩa là anh muốn nói cái nhà hàng khách sạn này không cần sự có mặt của anh?

- Mà ở đâu mà đến đây làm hỗn há? Ông sẽ dạy cho mà biết lễ độ, tôn ti trật tự. Ông là chỉ huy ở cái chỗ này, ông biểu mà chết là mà phải chết.

Lê Trung cười:

- Thì ra là như vậy.

Vừa nói, hắn vừa thụi một quả đấm vào bụng Lê Trung. Lê Trung lạng người sang một bên, tay phải chụp lấy cườm tay vịn chéo lên. Hắn uốn người lên vì đau, miệng cổ la to:

- Bọn bây đứng chết trân đó à?

Bọn vệ sĩ của Giang Vĩ không dám bước lên giải cứu cho hắn, nhưng cũng không thể đứng yên. Chúng đồng loạt xông vào:

- Dừng tay.

Tiếng quát giận dữ của Giang Vĩ vang lên làm không khí trong phòng càng căng thẳng. Lê Trung buông tay tên mập ra, hắn mắt đà chúi nhủi.

- Xin lỗi đại ca.

Lê Trung nói nhỏ:

- Không cần phải xin lỗi, ta cũng biết cái bọn vô dụng này nghĩ gì, làm gì rồi.

Quay sang tên mập, Giang Vĩ quát:

- Thằng mập kia! Mà biết mà phạm tội gì rồi chứ?

- Đại ca! Em chỉ mới nhất thời hồ đồ phạm tội lần này, xin đại ca tha tội.

- Mà muốn gây loạn nội bộ mà làm phản phải không?

Tên mập run giọng:

- Đại ca! Em không dám. Em không dám.

- Nghe tao hỏi.

- Dạ.

- Nhiệm vụ của mà ở đây là làm gì?

- Thừa đại ca, bảo vệ sòng bạc.

- Thế tại sao bọn chúng đến gây sự, mà lại làm thỉnh?

- Thừa đại ca, đã có hắn xử lý rồi.

Tên mập vừa nói vừa đưa tay chỉ Lê Trung. Giang Vĩ cười to:

- Như vậy là mà đã tự xin từ chức rồi, đừng oán trách nhé.

Biết mình lỡ lời, tên mập rối rít van xin:

- Đại ca, em biết lỗi. Từ đây về sau em sẽ sửa chữa.
- Không còn lần sau nữa đâu.

Quay sang đám thuộc hạ, Giang Vĩ ra lệnh:

- Từ bây giờ, chỗ này sẽ do Phi Long quản lý. Đứa nào trái lệnh...Xử!

Bàn tay của đàn anh khét tiếng giang hồ chém vào khoảng không. Đó là dấu hiệu của chữ tử. Bọn đàn em của tên mập run rẩy:

- Không dám. Bọn đàn em tuyệt đối trung thành.
- Tốt. Ai về chỗ nấy đi.

Tên mập khép nép:

- Còn em, thưa đại ca?
- Người sẽ được chuyển lên làm tạp vụ cho khách sạn. Chỗ này giao cho Phi Long.

Tên mập kêu lên đau đớn:

- Đại ca!

Giang Vĩ dứt khoát:

- Ta nói rồi thì không thể thay đổi.

Giang Vĩ quay đi. Lê Trung nhìn thấy bóng Quốc vừa thoáng qua. Anh biết chính Quốc đã báo cho Giang Vĩ lật ngược thế cờ cho anh.

- Mong sao cho cuộc chiến sớm kết thúc để anh trở về vị trí của mình.

Lê Trung trầm nghĩ như tự động viên mình.

Lê Trung chánh thức quản lý sòng bạc thay cho tên mập. Mỗi ngày anh từ bàn này sang bàn khác, nhìn một cách đặc biệt những con bạc tụ tập lộn xộn ở đó. Từ những con bạc xảo trá, đến những “ả điểm đàn” của trò bài lá. Tất cả cái xã hội tứ chiền từ khắp nơi kéo đến để đặt những tờ giấy bạc vào cuộc đò đen. Cao quý và bản tiện tàn bạo và nhút nhát...cuối cùng rồi cũng phải trắng tay ra về trong mệt mỏi rã rời.

Lê Trung chú ý đến một gã thanh niên chừng hai mươi bốn tuổi, gương mặt thanh mảnh, tóc hơi gài trông như một đứa trẻ đang mãi ham chơi.

Gã thanh niên bước dần về phía Lê Trung.

- Ở đây có cần người chia bài không?

Lê Trung thoáng giật mình nói thầm:

- “ Mật khẩu”.

Rồi anh thân nhiên hỏi:

- Chú mày ở đâu?

- Hải Phòng.

- Sao chú mày không ở ngoài?

- Tôi thích thành phố này.

Mặt của người thanh niên lóe lên những tia sáng, bộ mặt trẻ đại của anh như biến đi thay vào đó nét cương nghị mà chỉ có Lê Trung mới nhìn thấy được.

Lê Trung lắc đầu:

- Ở đây không nhận người làm.

Người thanh niên thất vọng:

- Đành vậy thôi.

- Nhưng tao có thể xin ông chủ cho chú mày làm bồi bàn ở bên nhà hàng.

- Như vậy cũng tốt.

Người thanh niên nhìn anh lo ngại:

- Liệu ông chủ có bằng lòng không?

- Người khác thì không, nhưng riêng chú mày là do tao tiến cử, ông chủ sẽ nể mặt.

- Cảm ơn anh.

- Chú mày tên gì?

- Hưng.

- Nhớ nói chú mày là đàn em của tao trước kia, tướng cướp Phi Long nhé.

- Dạ, đại ca. Em biết rồi.

- Chú mày đợi một tý, tao cho người dắt lên gặp ông chủ. Nhớ ăn nói cẩn thận nghen.

- Dạ, đại ca.

Lê Trung bấm máy lên phòng Giang Vĩ. Giọng Giang Vĩ bực dọc:

- Đưa nào đó?

- Dạ, em đây đại ca.

- Phi Long đó hả?

- Dạ.

- Chú mày có việc gì cứ nói.

- Dạ, làm phiền đại ca em cũng không dám nhưng...

- Cứ nói đi.

- Tình cờ gặp lại một thằng em bên sông bạc, nó đang trốn chui trốn nhủi. Đại ca thân nhận nó làm bồi bàn nhà hàng cho nó kiếm hai bữa cơm giúp em nghe.

- việc này...

Nghe Giang Vĩ ngập ngừng, Lê Trung sợ không nhận nên rồi rít nói:

- Đại ca, đại ca thương dùm đàn em đi.

- Tao có bảo với chú mày là tao không nhận đâu.

Giọng Lê Trung mừng rỡ:

- Cảm ơn đại ca.

- Đưa nó lên đây.

- Vâng.

Lê Trung ra hiệu cho Hưng đi theo mình. Anh mừng thầm:

- Phía bên khách sạn thì đã có Quốc, còn bên nhà hàng thì có Hưng, cần phải theo đám thực khách đến đây. Ai sẽ là người giao hàng trực tiếp cho Giang Vĩ? Trước mắt phải tạo niềm tin cho Giang Vĩ. Anh chỉ được Giang Vĩ giao nhiệm vụ quản lý sông bãi, chưa được kề cận Giang Vĩ. Cần phải bàn bạc với cấp trên tạo ra một cơ hội để Giang Vĩ không còn nghi ngờ. Có thể mới mong phá án được.

Sau khi thăm vấn Hưng với từng câu trả lời thông minh, Giang vĩ vui vẻ nhận Hưng vào làm một chân bồi bàn của nhà hàng hẳn.

Lê Trung lại có thêm một đồng mình đắc lực.